

DIN „TIMPUL“

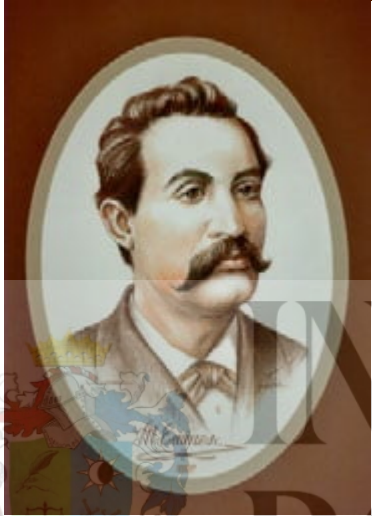
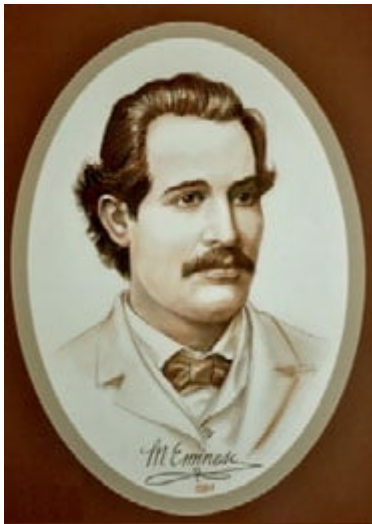
Drumul s-a troienit și comunicația telegrafică pare întreruptă, nicio știre din străinătate nu vine să ne lumineze asupra situației, tocmai acum când toate celea par a atârna de-un fir de păr. Câmpiile albe se-ntind împrejurul Bucureștilor și se pierd în zarea despre miazănoapte, unde a plecat împăratul Rusiei, în zarea despre miazăzi, unde stau oștirile noastre; spre răsărit și spre apus, unde se cumpănesc sorțile Europei. În această izolare în care ne pune bătrâna iarnă, aceeași pe vremea craiului Decebal, când țăranul dacic, îmbrăcat în cojoc mișos, trecea Dunărea-nghețată, aceeași astăzi, când Vodă ține Dunărea cu oștirile românești, în această izolare ne apasă mai cu greu gândirea la ce rău loc ne-au așezat Traian împăratul pe această muchie de lume, la cest vad de popoare carile ne privesc pe noi numai ca pe un fel de gard pe deasupra cărui se ceartă. Dar de am fi noi măcar oameni ca oamenii, de-am fi știut să ne îngrădim, încât să nu poată juca nimeni pe stăpânul în casa noastră, de-am fi rămas atât de exclusiviști precum erau părinții noștri, tot ar fi fost cum ar fi fost și tot o mai puteam duce cu bine de pe o zi pe alta.

Dar așa ne-am dezgrădit, făcând drum lung unei civilizații pripite, unei prospăieli apusene care, în schimbul păturilor bogate ale brazdei noastre, ne împlă cu trebuințe de cari n-am fi avut trebuință; prin legiuri de un caracter cosmopolit pe cari liberali obicinuesc a le numi „tot ce e românesc”, am făcut din țara noastră o nouă Americă, în care se grămădește superfluența populațiilor apusene, cărora le convine foarte bine teoria de „om și om” de egalitate, libertate și fraternitate pe socoteala noastră.

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Independența

Nevoind sau neputând cunoaște că orice stat are nevoie de clase puternice, am ridicat din temelie toate puterile vechi ale țării, fără a socoti că o casă veche de piatră, dar cam strâmtă, e totuși mai bună pentru vreme de iarnă și pentru nevoi decât un palat de... hârtie franțuzească. Noi am făcut în statul nostru ceea ce se face în școlile noastre. Învățători cari nu știu nici a scrie bine dau în mâna copiilor cărți scrise într-o limbă pe cari ei n-o înțeleg și-i pun să învețe filă cu filă lucruri pe cari ei nu și le pot închipui, încât, când băieții au ajuns la capăt cu învățătura, rămân cu capul plin de cuvinte al căror înțeles nu l-au știut niciodată și, neputându-se folosi nici într-un fel de acele cunoștințe moarte și fără de preț, rămân cu zilele încurcate și tăind câinilor frunză, până ce, prin intrigi și umiliri cari dărmă și restul de caracter ce le mai rămăsese dat de la natură, ajung persoane publice spre a continua asupra generației viitoare sistemul vechi de stricare a minții și a inimei.

Astfel demagogii noștri crescuți în străinătate, văzând nevoile poporului nostru, l-au învățat pe de rost cuvinte deșerte și c-un înțeles negativ numai, socotind că prin cuvinte se întemeiază binele unui popor. Numai pe cele mântuitoare: „munca” și „economia” întru ale lor și ale statului nu l-au învățat pe popor niciodată.

Astfel țăranul dacic, care trecea în cojoc mișos Dunărea-nghețată în vremea craiului Decebal, avea mai multă perspectivă de viitor pentru limba și obiceiurile lui și pentru felul lui de a fi decât țăranul lui Vodă Carol, care se rentoarce la vatra sa și nu mai găsește nimic din felul lui de a fi, ci numai așezăminte franțuzești, negoț jidovesc, industrie austriecească, limbă păsărească și liberali cari nu muncesc nimic și trăiesc din exploatarea ideilor politice.

Dac-am fi la loc bun, ca Spania sau Anglia, ne-am bate-n capete și tot vechile năravuri românești ar pluti dasupra ca untdelemnul pe apă. Dar, pe acest vad de popoară, din cearta noastră numai dușmanul câștigă.

Apropiindu-se alegerile pentru deosebitele colegii vacante ale Camerei și Senatului, ne credem datori a reaminti alegătorilor conservatori îndeosebi, celor din opoziție în genere, ca să uzeze de dreptul lor constituțional și să ia parte la alegeri. Oare mai trebuie să amintim câte interese în adevăr naționale sunt la mijloc cari să motiveze participarea tuturor la lupta electorală? Nu vedem partidul guvernamental desfăcut în grupuri de ambițioși, cari, încetând de mult de-a mai viza la realizarea principiilor și nefiind capabile de a organiza ceva solid și stabil, se întrec pur și simplu în vânatoarea foloaselor materiale pe cari le dă puterea? Nu vedem că partidul roșu, departe de-a fi numai partid recrutat din deosebite clase ale societății române, formează el însuși o clasă deosebită, a cărei meserie e politica și care trăiește din politică și din specula frazelor mari precum alți oameni trăiesc din agricultură sau din exercitarea unei profesii?

Veniturile statului, percepute asupra contribuabililor, deci asupra alegătorilor, sunt plata pe care cetățeanul o dă pentru a primi în schimb servicii echivalente.

Ce servicii echivalente ne dau Adunările cari-și pierd vremea în discuții zadarnice, votând însă cu iuțea aburului legile cele mai importante, cari ar trebui mult timp studiate?

Ce servicii echivalente pot restitui miniștri schimbați de treizeci și șase de ori în patru ani de zile?

Ce servicii echivalente pot face niște oameni cari nu știu nimic afară de Cod și ocupă cu toate acestea funcțiuni de directori de drum de fier, pentru cari se cer cunoștințe tehnice?

Ce servicii echivalente pot face societății oameni cu câte patru clase primare deveniți directori de Bancă Națională? Astfel suma neproportionat de mare care se ia în fiecare an din averea comună, în loc de a se întrebuința în dezvoltarea vieții economice și de cultură a populațiilor, se împarte în sinecure mari și mici pentru o clasă de oameni fără știință, fără merit, cari, tocmai pentru că n-au nici una, nici alta, s-au constituit într-o societate de exploatare pentru care toate mijloacele de-a veni la putere sau de-a se mântui sunt bune.

Morala publică cată să sufere mari scăderi prin asemenea stare de lucruri.

Tânărului nu i se mai zice: „Învăță sau muncește ca să înaintezi!”, ci, prin exemplele ce se dau, i se zice: „Conspiră, calomniază și vei ajunge om mare în România”. Astfel vedem că rațiunea pentru care s-a ridicat în anii din urmă o mulțime de oameni la rangurile cele mai înalte e un act de rebeliune, un cuvânt de insultă la adresa Domnitorului, un pasquil și altele asemenea.

Pe de altă parte interesele agricole atârând, în țara arbitrariului administrativ, tocmai de administrație, alegătorii sunt în mare parte puși la discreția urelor și persecuțiilor administrative. Pe lângă asta statul dispune de atâtea funcții și favori pe câți oameni sunt în țară cari știu scrie și citi! Astfel administrația consistă nu în muncă, în servicii echivalente cu sumele bugetului, ci în precupețire de voturi.

Cine suferă mai mult prin această stare de lucruri sunt elementele muncitoare și sănătoase ale națiunii noastre, sunt toți aceia cari nu aspiră la privilegii și sinecure, ci trăiesc din produsul muncii lor proprii. Tocmai în clasele pozitive ale nației se observă o scădere continuă a averii. Sub fel de fel de forme ingenioase li se sustrage acestor clase până și cel din urmă ban, pentru a întreține cu el luxul unor nuliități ambițioase, incapabile de muncă, precum sunt incapabile de dreptate și de adevăr. Dar mai mult încă: elementele românești, populația istorică a țării e stoarsă pentru întreținerea plebei internaționale a apoloștilor lui Blanqui, o plebe fără patrie hotărâtă și fără naționalitate hotărâtă.

E timp ca orice inimă patriotică să se miște la priveliștea mizeriei generale produsă prin cupiditatea populației flotante a acestei țări. Precum facem deosebire între „român” și „străin”, am ajuns a face o deosebire între „român” și „roșu”. Ca o ceată de cuceritori străini au năvălit asupra țării, constituie stat în stat, consideră ca inamici pe toți cei ce nu împărtășesc apetiturile lor, consideră populațiunile ca pe o turmă bună de exploatat.

Oricine votează contra lor îndeplinește un act de mântuire a țării și a naționalității, contribuie la restabilirea bunei-credințe în afacerile publice, la reintegrarea poporului românesc în drepturile lui legitime.

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*